



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: J. Š., zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 2. 2016, č. j. 7236-2/2016-900000-304.7, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 17. 6. 2016, č. j. 51 A 26/2016 – 30,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 17. 6. 2016, č. j. 51 A 26/2016 – 30, kterým byla odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 2. 2016, č. j. 7236-2/2016-900000-304.7, ve věci přestupku podle zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích.

Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba byla podána opožděně, když byla Městskému soudu v Praze (který ji následně v souladu s pravidly místní příslušnosti postoupil Krajskému soudu v Praze) doručena dne 13. 4. 2016, přičemž lhůta pro její podání uplynula už dne 12. 4. 2016.

Stěžovatel v kasační stížnosti předně namítl, že napadeným usnesením byla porušena zásada *ne bis in idem*, neboť v téže věci již bylo pravomocně rozhodnuto

usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 28. 4. 2016, č. j. 51 A 19/2016 – 30. Nesouhlasí dále se závěrem, že žaloba byla podána opožděně, neboť stěžovatel podal žalobu u soudu e-mailem bez elektronického podpisu již dne 12. 4. 2016 a toto podání dne 13. 4. 2016 prostřednictvím datové schránky toliko potvrdil. Na podání ze dne 13. 4. 2016 proto nelze nahlížet samostatně, nýbrž jako na úkon mající deklaratorní účinky ve vztahu k podání ze dne 12. 4. 2016. Žaloba tudíž byla dle názoru stěžovatele podána v poslední den lhůty. Stěžovatel proto navrhl, aby bylo napadené usnesení zrušeno a věc vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry krajského soudu a navrhl, aby byla kasační stížnost zamítnuta.

Nejvyšší správní soud nejdříve hodnotil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas (§ 106 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 102 věta první s. ř. s.), je přípustná (§ 102 věta druhá a § 104 s. ř. s. *a contrario*) a stěžovatel je řádně zastoupen (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Poté zdejší soud přezkoumal napadené usnesení v rozsahu uplatněných námitek (§ 109 odst. 4 část věty před středníkem s. ř. s.). Neshledal přitom vady, ke kterým by byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 část věty za středníkem s. ř. s.).

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud zjistil z obsahu příslušných spisů následující rozhodné skutečnosti. Přezkoumávané rozhodnutí žalovaného bylo stěžovateli doručeno dne 12. 2. 2016. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel prostřednictvím datové schránky svého zástupce dne 13. 4. 2016 u Městského soudu v Praze žalobu. Městský soud v Praze usnesením ze dne 2. 5. 2016, č. j. 4 A 34/2016 – 24, postoupil věc Krajskému soudu v Praze. Po ověření data doručení přezkoumávaného rozhodnutí stěžovateli následně krajský soud žalobu jako opožděnou odmítl.

Z úřední činnosti je pak zdejšímu soudu známo (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2017, č. j. 9 As 114/2016 – 34, kterým byla zamítnuta kasační stížnost stěžovatele proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 28. 4. 2016, č. j. 51 A 19/2016 – 30, na něž stěžovatel poukazoval v nynější kasační stížnosti v souvislosti s porušením zásady *ne bis in idem*; všechna rozhodnutí zdejšího soudu uvedená v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz), že stěžovatel doručil krajskému soudu dne 12. 4. 2016 prostřednictvím e-mailu bez elektronického podpisu žalobu proti přezkoumávanému rozhodnutí, kterou měl dle svého tvrzení potvrdit prostřednictvím datové schránky podáním shodného obsahu – žalobou, jejíž včasnost je předmětem posouzení v projednávané věci.

Vzhledem k obsahu kasačních námitek a s přihlédnutím ke shora vymezené rekapitulaci věci je pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti nutné vypořádat se s otázkou, zda lze žalobu podanou u určitého soudu e-mailem bez elektronického podpisu (zde u Krajského soudu v Praze) potvrdit podáním shodného obsahu, doručeným prostřednictvím datové zprávy jinému soudu (zde Městskému soudu v Praze).

pokračování

Podle § 37 odst. 2 věty první a druhé s. ř. s., ve znění účinném do 18. 9. 2016, „[p]odání obsahující úkon, jímž se disponuje řízením nebo jeho předmětem, lze provést písemně, ústně do protokolu, popřípadě v elektronické formě podepsané elektronicky podle zvláštního zákona. Bylo-li takové podání učiněno v jiné formě, musí být do tří dnů potvrzeno písemným podáním shodného obsahu nebo musí být předložen jeho originál, jinak se k němu nepřiblíží.“

Na tomto místě je potřebné předeslat, že výkladem citovaného ustanovení v obdobných souvislostech se Nejvyšší správní soud zabýval ve svém usnesení ze dne 21. 12. 2016, č. j. 7 As 274/2016 – 16, v němž dospěl k závěru, že pokud je podatel povinen potvrdit podle § 37 odst. 2 věty druhé s. ř. s. dříve zaslané neověřené podání, musí tak učinit u soudu, kterému ono potvrzované podání předtím zaslal. Jinými slovy, pokud podatel nejprve zašle e-mailem podání jednomu soudu a později zašle totéž podání jinému soudu datovou zprávou, nelze pozdější podání vnímat jako potvrzení předchozího podání, ale jako samostatné podání, jehož včasnost bude posuzována nezávisle na včasnosti dřívějšího nepotvrzeného podání k jinému soudu (v podrobnostech viz citované usnesení).

Výše uvedený právní názor fakticky poskytuje odpověď na stěžovatelem uplatněné námitky a zdejší soud nevidí důvod, aby se od něj v projednávané věci odchýlil. Stěžovatel podal dne 12. 4. 2016 prostřednictvím e-mailu bez elektronického podpisu u Krajského soudu v Praze žalobu, kterou „potvrdil“ dne 13. 4. 2016 podáním učiněným prostřednictvím datové zprávy u Městského soudu v Praze. Na pozdější podání proto nelze nahlížet jako na konvalidaci předchozího podání, nýbrž jako na samostatné podání, jehož včasnost je nutno posoudit nezávisle na včasnosti podání ze dne 12. 4. 2016. Mezi účastníky řízení přitom není sporu o tom, že lhůta pro podání žaloby uplynula již dne 12. 4. 2016 (srov. též § 72 odst. 1 s. ř. s.). Byla-li předmětná žaloba doručena soudu dne 13. 4. 2016, nelze než uzavřít, že byla podána opožděně.

Závěrem Nejvyšší správní soud dodává, že vydáním napadeného usnesení nemohlo v žádném případě dojít k porušení zásady *ne bis in idem* (resp. k vydání rozhodnutí v rozporu s překážkou *rei judicatae*). Usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 28. 4. 2016, č. j. 51 A 19/2016 – 30, totiž bylo rozhodnuto o odmítnutí podání doručeného krajskému soudu dne 12. 4. 2016; nejedná se tudíž o meritorní rozhodnutí. Jelikož krajský soud před vydáním napadeného usnesení neposuzoval žalobu stěžovatele věcně, a nezabýval se tak předmětem řízení, nemohla v řízení vzniknout ani překážka věci rozhodnuté (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2004, č. j. 3 Azs 324/2004 – 52).

Na základě shora nastíněných úvah dospěl Nejvyšší správní soud v projednávané věci k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 větou poslední s. ř. s. zamítl.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1, ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Nejvyšší správní soud mu proto náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal (§ 60 odst. 1, ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 20. dubna 2017

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu